

РЕШЕНИЕ

№ 445

гр. София, 20.01.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 05.12.2016 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Ася Атанасова и при участието на прокурора Александър Павлов, като разглежда дело номер **6647** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Съдът е сезиран с искова молба от управителя на [фирма], предявена срещу Столична дирекция на вътрешните работи – МВР, с претенция за обезщетяване на причинени, в резултат на незаконосъобразни действия и бездействие на длъжностни лица имуществени вреди, в размер на 110 000 лева. След дадени от Съда указания (л. 57 от делото), адвокат – пълномощник е направил уточнения (л. 59).

В съдебното производство ищецът, чрез упълномощен адвокат поддържа исковата молба. Заявява претенция за възстановяване на направени разноси за настоящото съдебно производство.

Упълномощеният от ответника юрисконсулт оспорва исковата молба, както по отношение основанията, така и по отношение размера на претенцията. Представил е писмен отговор (л. 62). Желаете юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на претенцията, с доводи, обратни на тези, изложени от представителя на ответника.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, като съобрази характера на производството от процесуална страна, както и заявените с исковата молба претенции, доводите на страните и доказателствата, приема следното.

От фактическа страна.

За да претендира обезщетяване на претърпени имуществени вреди ищецът се позовава на следните факти, по които страните не спорят, понеже се установяват от приетите по делото писмени доказателства.

На 17.10.2013 г. [фирма] е закупило (договор на л. 7) нов лек автомобил марка „АУДИ“, модел А7 S. 3.0 T. Q. 230 kW 8AT T., с номер на шаси: W., цвят : бял, регистриран с [рег.номер на МПС] . На 13.11.2014 г. същият автомобил е „противозаконно отнет“ от паркинг на стадион С., в [населено място]. За отнемането е образувано ДП № 3М 3716/2014 г., по описа на 06 РУ - СДВР и прокурорска преписка, № 49322/2014 г., по описа на СРП. На 16.01.2015 г. автомобилът е бил открит на територията на [населено място], с поставен транзитен рег. № 792 Н 319 и „пренабит“ номер на рамата, като оригиналният номер на рамата бил изцяло заличен и на негово място е бил поставен друг - W.. С протокол за доброволно предаване от същата дата ползващото автомобиля лице Г. Т. го предал на РПУ – Т., където било образувано ДП № 3М 32/2015 г. по описа на РУП - Т. и пр.пр. 60/2015 г., по описа на Районна прокуратура - Т.. За установяване автентичността на номера на шасито и идентификацията на автомобиля, от разследващите органи е назначена автотехническа експертиза, като вещото лице е дало заключение, че: „предоставения за идентификация автомобил е с автентични VIN W., скоростна кутия № 006NVF3077621Z130916R производствен номер 3912106“. След заявено искане за връщане на колата, с постановление от 23.04.2015 г. наблюдаващия прокурор от РП - Т. е отказал връщането, но постановлението му е отменено с постановление на Окръжна Прокуратура – Т., от 23.04.2015 г., по пр.пр.243/2015 г., след като допълнително било установено, че: процесният лек автомобил, марка Ауди е идентичен с лекия автомобил, собственост на [фирма]. Преписката по ДП № 32/2015 г. на РУП - Т. е изпратена за присъединяване към ДП № 3М 3716/2014 г., по описа на СДВР. Прокурор от Софийска районна прокуратура е разпоредил връщане и на 16.06.2015 г. колата е транспортирана до сервиза на официалния вносител в [населено място], където е преценено: да бъдат подменени/препрограмирани ключове и електронни блокове; да бъдат сменени „патрони“, бордовия компютър ; да бъдат подменени стикери и да бъде издадена нова гаранционна книжка. На 02.11.2015 г. от сервиза са предали автомобиля на [фирма]. Ищецът представя заверен препис на предварителен договор за покупко-продажба на МПС (л. 51), с [фирма] и с предмет – процесният лек автомобил м. „Ауди“, с посочена дата на сключване – 03.11.2016 г. С този договор прехвърлянето на собствеността върху автомобиля е обвързано (Раздел I, т. 6) с „пререгистрирането“ и с „плащането на продажната цена“ от 110 000 лева, „в срок до 24 часа от датата на плащането на продажната цена, но не по – късно от 15.03.2016 г.“. Представен е и анекс от 22.03.2016 г. към този договор (л. 54), според съдържанието на който, договорът за покупко-продажба се прекратява, „поради изтичането на крайния срок за прехвърляне собствеността върху автомобиля, посочен в т. 6“. Междувременно, още докато автомобилът се е намирал в сервиза на официалния вносител, от дружеството е подадена на 14.10.2015 г. молба, вх. № Г-14380/14.10.2015 г. (л. 35) пред Отдел „Пътна Полиция“ – СДВР, в която е записано, че се представят 18 листа документи, „във връзка с продължаване процедурата по регистрацията“ на автомобиля. На 05.11.2015 г. колата е представена физически за оглед в контролно-техническия пункт на Отдел „Пътна Полиция“ – СДВР, но след проверка експертите са отказали регистрация с мотив, че се доверяват на заключението на споменатата по - горе автотехническа експертиза, тъй като, за

установяване номера на рамата не е било извършено химическо изследване по метода „ецване“ на манипулирания номер. От страна на дружеството – ищец е подадена и молба, вх. № Г -16722/01.12.2015 г. (л. 36), с повторно искане, в 14 дневен срок автомобилът да бъде регистриран. В молбата е посочено, че се представят документи, свързани с оборудването на автомобила, издадени от „Ауди“ –Г., чрез [фирма], за установяване идентичност на представения за „отремонтване“ автомобил с рама № W.. На 11.02.2016 г. началникът на Отдел „ПП“ – СДВР е издал Заповед № 4332з-134/11.02.2016 г. (л. 37), с която изрично е отказал да извърши регистрацията на колата. Заповедта е била оспорена пред директора на СДВР, с жалба от 01.04.2016 г. (л. 40). Със Заповед № 4332з-362/04.05.2016 г. (л. 48) началникът на Отдел „ПП“-СДВР е отменил издадената от него Заповед № 4332з-134/11.02.2016 г. за отказ да бъде извършена регистрацията. За да отмени предходната си заповед, се е позовал на „новополучена информация“ за автомобила. На л. 44 от делото е приложен и Протокол № 23405/05.05.2016 г., подписан от 5 - членна комисия, от служители на Отдел „ПП“ – СДВР. От съдържанието на този протокол се установява, че: на 26.04.2016 г. е бил извършен оглед на процесния автомобил; с писмо, рег. № 4332р-21770/13.11.2015 г., от Отдел „ПП“ са поискали, началникът на Отдел „Експертизи и криминалистична дейност“ – СДВР да разпорежи извършване на допълнителна експертиза, но 25.11.2015 г. той е отговорил, че: не е съгласен, номерът на рамата да бъде изследван по метода „ецване“, защото химикалите ще увредят носещия елемент на купето на автомобила; оригиналният номер на рамата е установен по вторични белези; на 14.01.2016 г. автомобилът е бил представен в К. на Отдел „ПП“, където, след оглед е установено, че видимият номер на рамата е W. (т.е. номерът, посочен и от вещото лице по назначената в [населено място] експертиза); на 24.04.2016 г. превозното средство е представено за нов оглед, след който е взето решение за съвместен преглед от комисия, с представители и на [фирма]; такъв оглед е извършен на 26.04.2016 г. и констатациите му, наред с изложените до тук в протокола констатации са дали основание на комисията, посочена в протокола да заключи, че „на основание чл.143, ал. 4 от ЗДв.П и чл. 4, т. 1 от Инструкция I-185/2002 г. на министъра на МВР автомобилът следва да бъде пререгистриран, като номера на рамата се възстанови и се заведе като неоригинален, и се постави щемпел „КАТ за рама; да се запази моментното състояние на номера на двигателя“. Позицията се на протокола, № 23405/05.05.2016 г., със Заповед № 75/30.05.2016 г. (л. 49) директорът на СДВР е заповядал да бъде възстановен установеният оригинален номер на рама, на подходящо място. Според изложеното в исковата молба, производството по пререгистрация на процесното МПС е завършило именно с издаването на Заповед № 75/30.05.2016 г., на директора на СДВР.

Като се позовава на описаните факти и обстоятелства ищецът твърди, че „съответните длъжностни лица“ от Отдел „ПП“ – СДВР е следвало да извършат пререгистрирането на автомобила, в 14 - дневен срок, предвид чл. 57, ал. 1 АПК, считано от 05.11.2015 г. (датата, на която колата е представена физически за оглед в контролно-техническия пункт на Отдел „Пътна Полиция“ – СДВР), до 19.11.2015 г. Счита, че (цитат): „след като този срок не е спазен, а производството по пререгистрация на процесното МПС е продължило близо седем месеца и е завършило с издаването на Заповед № 75/30.05.2016 г. за възстановяване на оригиналния идентификационен номер на рамата, за [фирма] са настъпили вреди в размер на 110 000 лв. Те са последица от разваления договор за покупко-продажба на лекия автомобил и произлизат от

действията и бездействията на съответните органи и длъжностни лица по повод изпълнение на административна дейност, свързана с възстановяване на оригинален идентификационен номер на рама и последваща регистрация на л.а. АУДИ, Модел: А. 3.0 Т. Q.; въпреки, че са могли, те не са проверили поставените от Ауди оригинални стикери, въведената в борд компютъра оригинална рама и други други идентификационни детайли. Експертите не са обърнали никакво внимание на представената гаранционна книжка издадена от завода производител доказваща гаранцията на автомобила и че същият е с номер на рама W.. Единственото, което е било казано да се чака обаждане от СДВР за извършване на ецване. ...“.

В изпълнение на дадените от Съда указания, адвокатът – пълномощник на ищеца е уточнил (л. 59) следното (цитат): „Периода (ът) на причиняване на вредите е от 19.11.2015 г. до дата на прекратяване на Предварителния договор за покупко-продажба на МПС - 22.03.2016 г. Датата 19.11.2015 г. се явява края на 14-дневния срок /считано от 05.11.2016 г./, в който е следвало да бъде приключено производството по издаване на индивидуалния административен акт за регистрация на МПС съгласно чл.57, ал. 1. от АПК; извършените незаконосъобразни действия от съответните длъжностни лица са следните: проверка само на част от детайлите от автомобила, по които може да се извърши неговата идентификация на първия оглед извършен на 05.11.2015 г., с цел отказ от регистрация несъобразяване с представените доказателства от официалния вносител на Ауди за Б. издаване на незаконосъобразна и необоснована Заповед за отказ за регистрация на ПС № 4332з - 134/11.02.2016 г. на Началника на отдел „Пътна полиция СДВР“, която впоследствие е отменена със заповед Заповед № 75/30.05.2016 г. на Директора на СДВР; незаконосъобразни бездействия на длъжностните лица са следните: отказ за осъществяване на цялостна проверка на всички необходими възли, компоненти и детайли на автомобила с цел установяване на идентичността на автомобила още на първия преглед извършен на 05.11.2015 г. Такива действия са предприети чак след като отказа (ът) за регистрация е бил обжалван пред Директора на СДВР с жалба с вх. № Г-4345 от 01.04.2016 г.; несъобразяване с Постановление 23.04.2015 г. по пр.пр.243/2015 г. по описа на Окръжна Прокуратура - [населено място], която е установила че „в хода на разследването са събрани достатъчно доказателства, че процесният лек автомобил марка Ауди, модел А7 ТДИ с транзитен регистрационен номер 792 Н 319 (приобщен като доказателство по делото) е идентичен с лек автомобил марка Ауди модел А7 С. с регистрационен [рег.номер на МПС] , собственост на [фирма]; незначителна на Постановление от 15.06.2015 г. по пр.пр. 49322/2014 г. по описа на СРП, с което лекия (т) автомобил е бил върнат на [фирма]; несвоевременното извършване на проверките за идентификация на процесното МПС. В законовите срокове за издаване на индивидуален административен акт не са извършвани необходимите действия за приключване на производството. Вследствие на посочените действия и бездействия е била издадена Заповед за отказ за регистрация на ПС № 4332з - 134/11.02.2016 г. Тази Заповед е незаконосъобразна и необоснована, тъй като: е издадена в противоречие с разпоредбата на чл. 127 от Конституцията на РБ, която възлага на „прокуратурата да следи за спазване на законността“, а не лицата от отдел „Пътна Полиция“ - СДВР. При наличие на постановление на прокуратурата с което е установено, че дадена открадната вещ е една и съща с тази, която е върната на собственика, никой освен в съдебно производство, няма право да оспорва тези констатации. В нарушение на нормата на

чл. 145 ал. 2 от Закона за съдебната власт където е посочено, че „Разпорежданията на прокурора, издадени в съответствие с неговата компетентност и закона, са задължителни за държавните органи, длъжностните лица, юридическите лица и гражданите“. Следователно щом като прокурора (ът) е преценил, че автомобила е собственост на [фирма], то това негово разпореждане е задължително за началника на отдел „Пътна Полиция“ - СДВР. С действията си началника (ът) на отдел „Пътна Полиция“ - СДВР е иззел функциите на прокуратурата като поставил под съмнение идентичността на колата с тази която е върната с Постановление от 15.06.2015 г. по пр.пр. 49322/2014 г. по описа на СРП. Противоречи с нормата на чл. 143, ал. 3 от ЗДвП и с разпоредбата на чл. 7, ал. 1 от Наредба №45 от 24.03.2000 г. за регистрация, отчета, пускането, в движение и спирането от движение на МПС и ремаркета, теглени от тях, тъй като не взето под внимание, че производителя (т) - Ауди, чрез представителя им Б., е посочил, че идентификационния (т) номер на процесното МПС VIN е W.. До същия извод е стигнала и прокуратурата, поради което автомобила (ът) е бил върнат на законния собственик. А щом като е установен номера (ът) на рамата и то от производителя процесното МПС е следвало да бъде регистрирано. Противоречи с разпоредбата на чл. 4 т.1. от Инструкция № 1-185 от 6 декември 2002 г. за определяне реда за възстановяване на идентификационния номер на пътно превозно средство, където е посочено, че „на възстановяване подлежи идентификационен номер на ППС предмет на престъпно посегателство, за което е установено подправяне, заличаване или повреда на идентификационния номер и впоследствие е върнато на собственика по законовия ред“. Налице е абсолютно задължение за възстановяване на идентификационния номер на процесното МПС и неговата последваща регистрация. Нормативните актове въз основа, на които е следвало да се извършат съответните действия по регистрация по процесното МПС са: Конституция на Р Б. - чл.127 Закон за съдебната власт-чл. 145, ал.2) ЗДвП - чл. 143, ал. 3, Наредба № 1-45 от 24.03.2000 г. за регистрация, отчета, пускането, в движение и спирането от движение на МПС и ремаркета, теглени от тях-чл.7, ал.1, Инструкция № 1-185 от 6 декември 2002 г. за определяне реда за възстановяване на идентификационния номер на ППС-чл.4т.1 - АПК-Чл.57, ал.1. Длъжностните лица, които са били отговорни за регистрацията са Началника (ът) на Отдел „Пътна Полиция“ СДВР и подчинените му извършили конкретните проверки и огледи на процесното МПС. Тяхната дейност свързана с регистрацията, отчета и пускането в движение на МПС, както и възстановяването на оригинален номер на шаси е законово регламентирана и се извършва от държавни органи“.

Ответникът е отговорил писмено (л. 62) на така предявената искова молба, оспорвайки същата изцяло, със становище, че: общият нормативен срок, съгласно чл. 57, ал. 1 АПК, за издаване на индивидуален административен акт, не е приложим; процедурата по регистрация на МПС с подправен, заличен или повреден идентификационен номер е със сложен фактически състав, и се подчинява на специалните разпоредби на Закона за движение по пътищата и подзаконовите актове по прилагането му, които определят по-продължителни срокове за приключване на производството и забрана за регистрация, докато безспорно не бъде установен поставеният от производителя оригинален идентификационен номер на автомобила; целта на чл. 143, ал. 3 ЗДвП е да не се допусне регистрирането на МПС с подправен, заличен или повреден

идентификационен номер, докато не се установи по безспорен начин поставеният от производителя номер на рама; законът категорично забранява регистрацията на пътни превозни средства в посочената ситуация; чл. 7, ал. 1 от Наредба № 1-45/24.03,2000 г. за регистриране, отчет, пускане в движение и спиране от движение на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства също предвижда, че превозните средства, на които не може да се установи поставения от производителя идентификационен номер, не се регистрират; в конкретния случай са установени правнозначими за приложението на забранителния режим факти, предвид мотивите на Заповед № 4332з-134/11.02.2016 год. - констатирано е, че оригиналният номер на рама не е установен, поради неизвършено химическо изследване по метода „ецване“ на манипулирания номер на рама, защото химическата обработка на метала би го увредила; в паметта на бордовия компютър също е била подменена информацията за номера на рамата; представляващият [фирма] - Г. В. сам е отказал химическо изследване по метода „ецване“ с аргумента, че използваните химикали може да повредят носещия елемент на купето на автомобила; автентичният номер е бил установяем, но не установен, и за да се извърши регистрация, е било необходимо установяване, по смисъла на чл. 143, ал. 4 ЗДвП; от страна на Отдел „Пътна полиция“-СДВР са извършени всички необходими действия, които нормативните изисквания поставят, с цел безспорното установяване на автентичния идентификационен номер на автомобила за нуждите на регистрацията; в случая не може да бъде ангажирана отговорността на административния орган за провалените намерения на ищеца да реализира частно-правна сделка, с предмет продажба на автомобила; предприетите от страна на ищеца действия за отчуждаване на автомобила са резултат на личните му решения и не са в причинно-следствена връзка с административната процедура, развита пред Столична дирекция на вътрешните работи, Отдел „Пътна полиция“.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД приема, че исковата молба е процесуално допустима за разглеждане по реда на чл. 203 и сл. АПК, вр. чл. 1 ЗОДОВ, но е неоснователна.

Исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл. 203, ал. 1, ал. 2), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Член 1 от ЗОДОВ постановява, че Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне правото на иск за обезщетение по този ред, съответно, за да бъде доказана основателността на такъв иск е

задължително да бъде установено по несъмнен начин наличието на следните предпоставки, които да са взаимно свързани, а именно: причинена вреда; незаконосъобразен акт (действия/бездействие) на орган или длъжностно лице на Държавата, издаден (извършени) при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена **причинна връзка** между незаконосъобразния акт (действия/бездействие) и настъпилата вреда. Задължително условие за допустимост на иска е също и това, в случай, че искът се свързва с административен акт, актът да бъде отменен по съответния ред. В процесния случай ищецът, макар в уточнителната искова молба да е изложил доводи за незаконосъобразност на Заповед № 4332з-134/11.02.2016 г. (отменена), с която изрично е отказано да бъде извършена регистрация на колата, ищецът е дефинирал, че претендираните вреди са причинени от „действия и бездействия“.

Предвид очертания по – горе фактически състав и по аргумент от чл. 4 ЗОДОВ, на изследване подлежи, дали: **1.** са налице извършени от служители на ответника **действия**, които не се основават на административен акт или на закон (арг. - чл. 250 АПК), респ. – налице ли е **бездействие**, изразяващо се в: неизвършването на фактически действия, които административният орган е длъжен да извърши по силата на закона (арг. – чл. 256 АПК) или по задължение, произтичащо пряко от нормативен акт (арг. – чл. 257 АПК); **2.** Причинена ли е имуществена вреда на ответника, за която (макар да не е изрично уточнена) по същество се твърди да представлява пропусната полза, в размер на 110 000 лева от продажба на автомобила; **3.** налице ли е пряка и непосредствена причинна връзка между действия/бездействие и настъпилата вреда.

На така поставените за изследване въпроси настоящият състав на решаващия съд отговаря отрицателно.

1. Не се установява бездействие от страна на служители при Отдел „ПП“ – СДВР, съответно – извършени от същите незаконосъобразни действия.

Основанията и условията за регистриране, респ. за отказ да бъде извършена регистрация на ППС са регламентирани в чл. 143, ал. ал. 1-3 ЗДв.П с указание, че (ал. 1) превозното средство се регистрира по поставения от производителя идентификационен номер на превозното средство. Определението за „идентификационен номер“ е дадено в § 2, т. 9 ДР на Наредба № I-45/24.03.2000 г. за регистрацията, отчета, пускането в движение и спирането от движение на моторните превозни средства като „*подредена комбинация от знаци, поставена върху превозното средство от производителя с цел идентифицирането му, която отговаря на изискването на БДС I. 3779 и БДС I. 4030*“. Законът указва (чл. 143, ал. 3 ЗДв.П) изрично, че пътно превозно средство с *подправен, заличен или повреден* идентификационен номер не се регистрира, докато не бъде установен автентичният идентификационен номер, поставен от производителя. От своя страна, издадената на основание чл. 140, ал. 2 ЗДв.П от министъра на МВР Наредба № I-45/24.03.2000 г. въвежда и

допълнително основание за неизвършване на регистрация - не се регистрират превозните средства, на които не може да се установи поставеният от производителя идентификационен номер (VIN) – чл. 7, ал. 1. По същество административният орган е приел първоначално (Заповед № 4332з-134/11.02.2016 г. – отменена) именно това основание, но както вече бе коментирано по – горе, оказало се впоследствие, че поставеният от производителя идентификационен номер (VIN) може да бъде установен, и това е направено. Както правилно е приел и ответникът в писмения отговор, процедурата по регистрация на МПС с подправен, заличен или повреден идентификационен номер представлява сложен фактически състав, и е регламентирана с цитираните норми от специалния закон и Наредба № I-45/24.03.2000 г. В този смисъл, неприложими за случая са общите правила на чл. 57, ал. 1, 5, 7 АПК, относно сроковете за издаване на индивидуален административен акт. Това е така, защото нормата на чл. 143, ал. 3 ЗДв.П разпорежда, да не се регистрира пътно превозно средство с подправен, заличен или повреден идентификационен номер, **докато не бъде установен автентичният идентификационен номер**, поставен от производителя. Изпълнението на това условие е поставено (както е в случая) в зависимост от действията и на други органи, вкл. неадминистративни. Описаните по – горе в хронологичен ред и в логическа последователност поредица от действия, предприети от служители на Отдел „ПП“ – СДВР, от началника на отдела, както и от директора на СДВР не разкриват бездействие, по смисъла на чл. 256, чл. 257, ал. 1 АПК. От страна на служители на ответника са били извършени необходимите фактически действия, които те са дължали, по силата на закона - чл. 143 ЗДв.П и Наредба № I-45/24.03.2000 г. От друга страна, описаните действия, извършени с цел да бъде удовлетворено изискването на чл. 143, ал. 3, предл. първо ЗДв.П не представляват незаконосъобразни действия, по смисъла на чл. 250 АПК, защото определено се основават на законовите правила, вече цитирани по – горе. В тази връзка, неоснователни са доводите на ищеца за задължителна сила на споменатите в началото постановления на прокурори. Постановленията на прокурора, предвид компетентността му във фазата на предварителното разследване за престъпления от общ характер, не се ползват със силата на „пресъдено нещо“, по отношение констатации и установявания, касаещи идентифициране на движими вещи и възлагане собствеността върху същите. Само тези разпорежданията на прокурора, които са издадени в съответствие с неговата компетентност и закона, са задължителни за държавните органи, длъжностните лица, юридическите лица и гражданите – чл. 145, ал. 3 от Закона за съдебната власт. Тази задължителна сила е различна от силата на тълкувателните решения и постановления на ВКС и ВАС (чл. 130, ал. 2 ЗСВ). С други думи, в административното производство, инициирано от [фирма] с молба, вх. № Г-14380/14.10.2015 г., в Отдел „ПП“ – СДВР са били задължени (чл. 35, чл. 36, ал. 1 АПК) да изяснят на самостоятелно основание всички релевантни, от гледна точка изискванията на чл. 143, ал. 3 ЗДв.П факти

и обстоятелства, преди компетентният административен орган да се произнесе окончателно, дали да бъде регистрирано пътното превозно средство, което е било с подправен (заличен) идентификационен номер. Останалите, изложени в т. нар. „уточняваща искова молба“ аргументи, досежно незаконосъобразността на отменената от самия началник на Отдел „ПП“ – СДВР Заповед № 4332з-134/11.02.2016 г., не подлежат на обсъждане, предвид вече изложените мотиви, както и предвид това, че заповедта е била отменена от издалия я административен орган, след което е издадена друга по същество, с която на практика е било удовлетворено искането за регистриране на автомобила.

2. Не е налична и втората, задължителна материалноправна предпоставка за реализиране отговорност на ответника, на основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, понеже ищецът не установи и не доказва да е понесъл имуществена вреда, представляваща пропусната полза, в размер на 110 000 лева от неосъществена продажба на автомобила, по предварителен договор за покупко-продажба на МПС (л. 51), с [фирма].

Представеният предварителен договор, за целите на предмета на делото няма достоверна дата (чл. 181, чл. 182 ГПК). В Раздел I, т. 5 от договора е записано да е платен от купувача задатък, в размер на 1 100 лева. Като се има предвид, че потенциалният купувач е търговско дружество, би следвало в счетоводството му да е налично съответното отразяване на това плащане. Посредством представяне по делото на счетоводни документи, ищецът разполагаше с възможност да удостовери и датата на сключване на предварителния договор. Освен това, само представеният предварителен договор не доказва, примерно, че: [фирма], по някаква причина е било ексклузивен купувач на автомобила и след прекратяване на предварителния договор от страна на дружеството – ищец са търсени активно, но не са намерени други кандидат - купувачи; сумата от 1 10 000 лева е била крайно необходима за търговската дейност на ищеца [фирма], като престация, в изпълнение на друго облигационно задължение. От изложеното следва, че претендираната за обезщетяване сума не може да бъде отчетена като пропусната полза за дружеството – ищец.

3. Не е налична пряка и непосредствена причинна връзка между действия/бездействие на органи на ответника и настъпила вреда, понеже вече се каза, че липсват незаконосъобразни действия/бездействие, както и имуществена вреда, ощетяваща патримониума на дружеството - ищец.

При този изход на съдебния спор и на основание чл. 10, ал. 2, изр. първо ЗОДОВ, чл. 78, ал. 3, ал. 8 ГПК, вр. чл. 144 АПК, вр. чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет, ищецът дължи да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, в размер на 3 630 лева.

Водим от горните съображения и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, вр. чл. чл. 203 – 205 АПК и чл. 78, ал. 3, ал. 8 ГПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ предявената от [фирма], срещу Столична дирекция на вътрешните работи – МВР искова молба, с претенция за обезщетяване на имуществени вреди, в размер на 110 000 лева, причинени в резултат на незаконосъобразни действия и бездействие на длъжностни лица.

ОСЪЖДА [фирма] – ЕИК:[ЕИК], представлявано от управителя Л. Д. В. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи – МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 3 630 лв. (три хиляди, шестстотин и тридесет лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: